

Amit az olvasók mondanak
KAREN KINGSBURY
könyveiről...

„A könyvei megváltoztatták az életemet. Köszönöm, hogy segített visszatalálnom Istenhez! A legutóbbi könyvét egy nap alatt elolvastam, és egész éjjel, meg ma is egész nap úgy bögttem, mint egy kisbaba. REMEK, CSODÁLATOS KÖNYVEK! Alig várom, hogy megjelenjen a következő! Most megyek Bibliát olvasni. Még egyszer köszönöm, Karen! Megtaláltam ISTENT!”

Kelly

„Nemrég találtam rá a könyveire, és azóta falom egyiket a másik után! Isten mindegyiken keresztül szólt hozzám!”

Rosemary

„Sosem olvastam még Önhöz hasonló szerzőt: megnevettet, majd néhány oldallal később könnyekre fakaszt!”

Sarah

„Nagy könyvmoly vagyok, de már nehezemre esik olyan könyvet olvasni, amelyet nem Ön írt! A könyvei megváltoztatták az életemet.”

Rachel

„Az Ön könyvei pont olyanok, amilyeneket mindig is szerettem volna olvasni!”

Urom

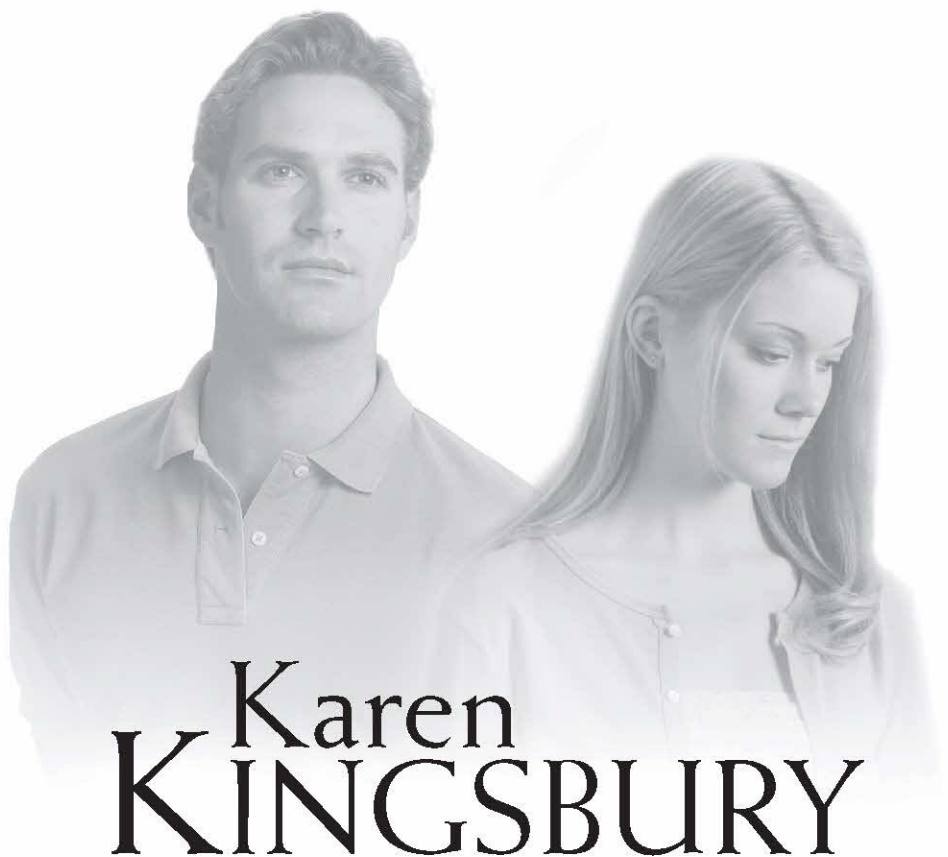
„Nem szerettem olvasni, amíg kezembe nem kerültek az Ön könyvei!”

Kara

„Szívem mélyéből szeretnék köszönetet mondani! Az írásai visszavezettek az Úrhoz!”

Stephanie

Karen
KINGSBURY

Himéo

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Karen Kingsbury: **Fame**

ISBN 978-0-8423-8743-9 (sc)

Baxter Family Drama is a trademark of Tyndale House Publishers, Inc.

Copyright © 2005 by Karen Kingsbury. All rights reserved.

Logo illustration copyright © 2003 by David Henderson. All rights reserved.

Cover photograph of people copyright © 2005 by Brian MacDonald. All rights reserved.

Cover photograph of Hollywood sign copyright © 2005 by Rob Casey/Alamy. All rights reserved.

Author photograph © 2004 by Shippert Photography. All rights reserved.

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány 2016

Magyarországon kiadja:

az Immanuel Alapítvány Kiadója: az Immanuel S'ószóró

9700 Szombathely, Pf.: 320

Tel.: +36 1 267 1551

www.immanuel.hu

immanuel@immanuel.hu

Felelős kiadó: Géczy Károly

Fordító: Kriszt Éva

Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve rövid idézeteket.

ISBN 978-615-5246-75-3

Nyomdai munkák: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

Donaldnak, aki az én örök hercegem

Létezik, hogy már tizenhét év telt el, amióta levettél a lábamról, és megmutattad, milyen az igazi szerelem? Az az igazi szerelem, amely első helyre teszi az Isten iránti szeretetünket, és azzal mutatja ki az Iránta érzett tiszteletet, hogy hajlandó várni? Szokták kérdezni tőlem, hogy tényleg léteznek-e ilyen férfiak, mint a szereplőim, Landon Blake és Ryan Taylor, és én mindig azt mondom nekik, hogy igen. Persze, hogy léteznek ilyen férfiak. Én már csak tudom, hiszen hozzámentem egyikükhöz. Az élet új szakaszának küszöbén állunk. Szeretlek, és izgatottan várom, mit tesz Isten ezután az életünkben!

Kelsey-nek, aki az én drága nevetésem

Édes kislányom, az átalakulás éveit éled. Örömmel tölti el a lelkemet, hogy láthatom megvalósulni az életedben mindazt, amiért imádkoztam veled kapcsolatban. Napról-napra egyre jobban kibontakozik benned egy olyan fiatal nő, aki elkötelezte magát az Úr és a családja iránt, és odaszánta az életét annak megvalósítására, amit Isten kinyilatkoztat nekik az Ő tervéből az előtte álló években. Pár napja megjegyezted, hogy nagyon szereted a gimnáziumot, de egy kicsit el is szomorít, mert egyre kevesebb időnk van egymásra. Ez igaz, édesem, de amit együtt töltünk, az színarany! Köszönöm a késő esti beszélgetéseinket! Szeretlek, és számodra mindig ég a villanyom!

Tylernek, aki az én csodaszép énekem

Drága legnagyobb fiam, a te hangod, a te zenéd jelenti az életünk filmzenéjét! Azzal, hogy ezt az évet itthon töltötted, magántanulóként, több időm volt élvezni a dallamot, és nézni, ahogy nekivágsz az álmaid elérésének. Csak tartsd Istent mindig a középpontban, Ty, és tudom, hogy meg fogja adni a szíved vágyait. Amikor pedig megteszi, édesapád és én az első sorban ülünk majd! Örökké örökké szeretlek!

Seannak, aki az én boldog fiam

Amióta csak hozzánk kerültél Haitiről, sokféleképpen jelentesz áldást a családunknak, de amit a legjobban szeretek benned, az az, hogy megmosolyogtatsz bennünket. Pár napja úgy érkezett ez a mosoly, hogy a hátamat masszíroztad, miközben Dr. Seusst olvastunk, és nevtünk a bugyuta rímeiken. A legjobban mégis a reggeli mosolyod tetszik, amikor áhítatoskönyvvel a

kezdedben odaszaladsz hozzám, és szinte visongsz örömdobben, hogy ezen a napon is, akárcsak az összes többin, egy kicsit többet tudhatunk meg Jézusról.

De jó ez, Sean! Szeretlek, szívem!

Joshnak, aki az én lágy szívű vezér-fiam

A maximalizmust rólad mintázták, mégis szakítasz időt arra, hogy neved. Karácsonyra zseblámpát kaptál tőlünk, és most – jutalomból, amiért olyan jól tanulsz – minden este villanyoltás után is olvashatsz a Bibliából. Vésd ezt az emlékezetedbe, Josh! Egy évtized múlva, amikor az NBA és az NFL verseng majd érted, jusson eszedbe, hogy a legnagyobb jutalom Isten Igéje. Hálás vagyok, hogy az életünk része vagy, és nagyon szeretlek!

EJ-nek, aki az én kiválasztottam

Kicsi fiú, te mindig az maradsz, akit legelőször kiválasztottam. Amikor Isten a szívünkre helyezte az örökbefogadást, és elvezetett hozzád, nem maradt bennünk kérdés. Volt valami a szemedben, ami azt súgta, hogy ez a rémisztő ötlet, hogy új gyerekeket hozzunk a családukba, végül talán mégis működni fog. Elakad a lélegzetem attól, ahogyan egyre növekszel és érettebbé válsz, rátalálsz Istentől kapott adottságaidra és ajándékaidra. Szeretlek, EJ! Hadd legyen továbbra is büszke rád az Úr!

Austinnak, aki az én gyengéd szívű kisleányom

Ahányszor csak látlak pontot szerezni a kosárlabdapályán vagy gólt rúgni a focipályán, mindig elámulok. Ilyenkor sokszor elhomályosul a kép, és úgy látlak, ahogy hét évvel ezelőtt: sürgősségi szívműtetre váró kisbabaként. Amikor azt túlélted, tudtam, hogy mindig nagyon különleges szíved lesz. És amikor látom, ahogy átkarolod egyik pajtásodat, akit a többiek cikiznek, vagy megtelik a szemed könnyekkel, amikor hallod Apukádat dicsőíteni; akkor tudom csak igazán, milyen különleges szíved van. Mindig te leszel az én kis MJ-m, az én BrettFavre-m, aki levegőbe emelt ököllel szalad a pályán. Szeretlek, és hálát adok Istennek minden együtt töltött napért!

És a Mindenható Istennek, az élet szerzőjének,

aki – egy időre – megáldott velünk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ahogy az lenni szokott, egy olyan regény, mint a *Hírnév*, nem jöhet létre sok-sok ember segítségével nélkül. Ez a lista hosszú, de nagyon fontos. Először is köszönöm a férjemnek és a családomnak, hogy elviselik az időnként zűrös időbeosztásomat, és segítenek túlennem a határidőket! Amikor be sem dugott fülhallgatóval ülök a számítógépnél, mindannyian jól tudjátok, hogy nem szabad megkérdezni tőlem, hol van a házi feladatotok. Ti vagytok a legjobb! Köszönöm, hogy ilyen megértőek vagytok!

Köszönetet szeretnék mondani a Tyndale House kiadónál levő barátainak is. Becky Nesbitt, benned évek óta ott élt a látás erről a sorozatról és arról, hogy a Tyndale regényírója legyek, és ezért mindig hálás leszek neked! Ez a könyv és az egész sorozat nem jöhetett volna létre Becky, Mark Taylor, Ron Beers, Travis Thrasher és sok más ember segítségével nélkül. Külön köszönet illeti Jeremy Taylort és a szerkesztőmet, Lorie Poppot.

A regények világában elért teljesítményem nem valósulhatna meg, ha nincs fantasztikus ügynököm, Rick Christian. Rick, olyan sok tekintetben felnézek rád – mint stratégiára, tárgyalófélre és imaharcosra! A családommal együtt hálat adok Istennek azért, hogy az életünk része vagy! Soha nem tudom eléggé megköszönni.

Köszönet édesanyámnak, Anne Kingsburynek! Nálad szorgalmasabb és gondosabb asszisztensről nem is álmodhatnék. Izgatott öröm tölt el, ha arra gondolok, hogy együtt dolgozhatok veled a következő évtizedek során ebben az Istentől kapott csodálatos világban. És köszönöm az édesapámnak, Ted Kingsburynek, hogy ilyen lelkesen bátorít! Mindig tudom, kihez forduljak, ha mosolyra van szükségem!

Szívből jövő köszönet mindazoknak, akik segédkeztek a gyermekeim körül, amikor az élet túlságosan zsúfolt lett: Cindy és Al Weil, Barb és Bill Schaffer, a Head család, és az összes barátom a

CYT-nél. Ezenkívül Kira Elam, Paige Grenning, a Juventes focicsapat és a Schmidt család.

Hálás vagyok tágabb támogatói csoportomnak, akik továbbra is szeretettel és imádságos szívvel állnak mellettem írói szolgálatom minden fordulatában. Hűgaim, Susan, Tricia, Lynne és öcsém, David. Russellék, Cumminék, unokahúgom, Shannon és anyósom, Betty.

Hálás vagyok drága barátaimnak: Kathy és Ken Santschi, Bobbi és Erika Terret, Randy, Vicki és Lola Graves, John és Melinda Chapman, Stan és De-Ette Kaputska, Aaron Hisel, Theresa Thacker, Ann Hudson, Sylvia és Walt Walgren, Richard Camp és az egész Camp család, Dillonék és tucatnyi középiskolai barát.

Szeretnék szívből köszönetet mondani a több száz kiskereskedőnek, aki boltjában árusítja a könyveimet. Önök is mind lényeges szerepet játszanak abban, ahogyan Isten megváltoztat életeket ezeken a regényeken keresztül, és azért imádkozom, hogy akarják folytatni! A könyvek fontos változást hozhatnak! Megtiszteltetés, hogy együtt munkálkodhatom Önökkel!

Ha már itt tartunk, hadd mondjak köszönetet olvasóimnak is világszerte, akik a könyveim elolvasása révén kapcsolatba kerülnek Istennel. Minden héten több százan írnak nekem, és ez lényem legmélyéig megérint. A lelkem örül a jó híreknek. Írás közben is tovább imádkozom Önökért!

És természetesen mindenekelőtt hálát adok Istennek, aki lehetővé teszi, hogy ezt a csodálatos álmot kövessem, és kétség nélkül tudom, hogy az egész Érte, Miatta és Átala lehetséges. Istené legyen a dicsőség mindig!

REGÉNYBEN MEGŐRÖKÍTVE

Külön köszönet a „Regényben megörökítve” nyerteseinek, akiknek választott szereplője megjelenik ebben a könyvben: Krissie Schick, Chris és Amy Helmes, Kelly és Becky Helmes és Tani Zarelli.

Krissie Schick harminchat éves, négygyermekes anyuka, a washingtoni Everettben nyerte meg a Northshore Christian Academy árverését, és úgy döntött, hogy saját magáról elnevezett szereplőt szeretne látni. Nagyon élvezi, hogy anyuka lehet, hálás a családjáért. Életöröme miatt nagy kedvenc a barátai körében. Chris és Amy Helmes, illetve Kelly és Becky Helmes a washingtoni Vancouver Firm Foundation Keresztény Iskolájának „Regényben megörökítve” árverésén nyertek. A két házaspár úgy döntött, hogy Chris és Kelly szüleiről, Alvar és Nancy Helmes-ről kívánnak elnevezni szereplőket. Alvar és Nancy több mint ötven éve házасok, és a Helmes család oszlopai. Mélységes, szilárd szeretet van bennük Krisztus, egymás és nyolc gyermekük iránt. Életük nagy részét a michigani Ironwoodban töltötték, de azóta, hogy Washington államba költöztek, bekapcsolódtak az indiai emberek között végzett orvosi misszióba. Al szereti a könyveket és a zenét – különösen a régi dicséreteket –, és szívesen tölt időt a családjával. Az idős pár legfiatalabb lánya, Cara Down-szindrómás, és a szeretet különleges forrását jelenti a számukra. Nancy szerető szívű anyja és nagymama, akinek a szívében páratlan szenvedélyes szeretet lobog a családjá iránt. Szereti a forró kávét és a fahéjas csigát, a családjá pedig mindig számíthat valamilyen tüde, szellemes megjegyzésre, ha ő a közelben van.

Végül pedig, Tani Zarelli a Salmon Creek a Futball Egyesület árverésén nyerte el a Regényben megörökítve díjat, és úgy döntött, hogy tizenhét éves lányáról, Ashley-ről nevezet el egy szereplőt. Ashley Joseph Zarellinek, Washington állam szenátorának és feleségének, Taninek örökbe fogadott lánya. Ashley rajong a lovaglásért és mindenért, ami a lovakkal kapcsolatos. Szívesen süt süteményt vagy néz filmet a családjával esténként. Kedvenc színe a kék, és tisztában van azzal, hogy Isten gondoskodik az életéről. Ashley, a szüleid szeretnék, ha tudnád, hogy nagyon szeretnek!

Isten áldjon meg mindenkit, aki olyan bőkezűen adakozott az általa kiválasztott jótékonyági szervezetnek azért, hogy a saját, vagy egy számára kedves személy neve meg legyen örökítve egy regény lapjain. Sok ezer dollár gyűlt össze csodálatos ügyek javára a „Regényben megörökítve” díj révén, én pedig alázatos hálával köszönöm meg ezt a lehetőséget, hogy Isten így megáldhatja az adakozót és a megajándékozottat egyaránt ebben a vállalkozásban.

ELSŐ FEJEZET

NEM GONDOLTA, HOGY nehéz lesz színésznőt találni a szerepre.

Az *Álmodj csak!* című romantikus vígjátékhoz Dayne Matthews mellé egy életvidám, a nagyvárosról álmódózó kisvárosi lányra volt szükség, akiből sugárzik az ártatlanság.

A délelőtt során Dayne végignézte, ahogy fél tucat híres hollywoodi színész nő megjelenik az interjúra és egy rövid szövegolvasásra, de eddig egyik sem illett a képbe. Tehetséges, kedves, gyönyörű színésznők voltak. Kettejükkel már szerepelt együtt más filmekben, kettejükkel együtt járt, kettővel pedig együtt bulizott.

A hat közül hárommal lefeküdt.

Ezeknek a lányoknak az arca ott volt a város összes pletykalapjának címdalán, és elméletileg bármelyikük el tudta játszani egy kisvárosi lány szerepét. Mennyire lehet az nehéz? A színésznőknek, akiket ma itt látott, nem jelentett gondot eljátszani az életvidám álmódózót.

Valami mégis hiányzott, és délután három órára Dayne rá is jött, mi az.

Az ártatlanság.

A hatodik próbálkozót hallgatva hátradőlt a székében, keresztbe fonta a karját. Az ártatlanságot nem lehet megjátszani – még egy Academy díjas előadással sem. Az ártatlanság a szívből fakad, és előragyog a szemekből. Éppen az ártatlanság hiányzott mindegyikükből.

Mitch Henry, a szereposztás felelőse fel-alá járkált a terem hátsó részében. Elkészönt az utolsó színésznőtől.

A nő kifelé menet kacéran Dayne-re mosolygott.

– Még találkozunk!

Ő volt az egyik, akivel Dayne valaha randizgatott. Sőt, igazából úgy egy hónapig együtt is éltek. Ennyi idő elég volt ahhoz, hogy a közös képük bekerüljön a bulvárlapokba. A nő mélyen Dayne szemébe nézett.

– Hívj fel!

– Aha! – Dayne úgy tett, mintha láthatatlan kalapjához érintené a kezét, de a nő még el sem hagyta a termet, már lehervadt arcáról a mosoly. Odafordult Mitch-hez.

– Ki a következő?

– Hogy ki a következő? – Mitch a homlokát ráncolta, hangja bosszús volt. – Van fogalmad róla, milyen nehéz volt hat A-listás színésznőt egy napra beszervezni? Ehhez a szerephez nem is kell annyi tehetség, amennyit most itt láttunk, Dayne. Bármelyikük kirázza a kisujjából.

– Jók. Mind nagyon jók. – Dayne leengedte a karját, az asztalon dobolt az ujjáival. – De valami hiányzik. – Szünetet tartott. – Nem látom bennük az ártatlanságot, Henry. Kifinomultakat, flörtölősöket, vigyél-ágyba-típusokat igen. De ártatlant egyet sem.

– Jó. – Mitch az asztalra dobta a mappáját, és ráordított egy arra járó gyakornokra, hogy csukja be az ajtót. Az asztalon ott hevert a hat színésznő aktája. Amikor az ajtó becsukódott, Mitch néhány lépéssel közelebb jött. – Nem vagyunk időmilliomosok, Matthews! – Megfogta az asztal sarkát, és közelebb hajolt. – Hollywood nem éppen az ártatlanok gyűjtőhelye.

– Jól van. – Dayne hátratólta a székét, felállt, és Mitchnek háttal az ablakhoz lépett. Kibámulta a ködös kékségbe, és felderengett előtte egy arc. Az, amelyiket már közel egy éve nem felejtett el. Megbabonázva bámulta, és egy elképzelés kezdett benne testet öltetni. Végül is nem lehetetlen! Elvégre a lány színházban dolgozik. Biztosan álmodozott valamikor arról, hogy egyszer csak felfedezik!

Dayne érezte Mitch tekintetét a hátán, megfordult.

– Van egy ötletem.

– Egy ötleted? – Mitch megvakarta a tarkóját, és az ajtóhoz lépdelt, majd vissza. – Nem ötlet kell nekünk, hanem egy színésznő. Négy hónap múlva kezdődik a forgatás. Ez a film túl nagy dobás ahhoz, hogy az utolsó percig várjunk.

– Igen, tudom. – Az elképzelés kezdett gyökeret verni Dayne fejében. Hát persze, hogy lehetséges! Melyik lány utasítana el egy ilyen lehetőséget? Nagy levegőt vett. – Figyelj, Mitch, adj nekem egy hetet! Eszembe jutott valaki, de az illető másik államban van. – Az ablakpárkánynak dőlve folytatta. – Azt hiszem, egy héten belül ide tudom hozni, jövő hétfőre.

Mitch kemény arccal fonta keresztbe a karját.

– Valami lány, akivel egy klubban futottál össze, Matthews? Akinek részeg fejjel ígértél valamit? Azt akarod, hogy erre várjak?

– Nem! – emelte fel a kezét tiltakozva Dayne. – Ő lesz az igazi. Csak add meg a lehetőséget!

A következő pillanatban Dayne még nem tudta biztosan, hogyan dönt a szereplőválogatás rendezője. Aztán Mitch felkapta a hat aktát és a mappáját, majd futó pillantást vetett rá.

– Egy hét! – Már majdnem az ajtónál járt, amikor még egyszer visszafordult, és Dayne szemébe nézett. – De aztán jó legyen ám!

Dayne megvárta, amíg egyedül marad, és újra kinézett az ablakon. Mit művel? Azzal, hogy egy hetet kért, várakoztatja a többi jelöltet. Több tíz millió dolláros költségvetéssel játszadozik csak azért, hogy megtalálja egy lányt, akit eddig mindössze egyszer látott, és

megkérje őt, hogy jöjjön el a próbaolvasásra egy nagy film főszerepére az ő oldalán.

Közben pedig lehet, hogy a lánynak egyáltalán nincs is érzéke vagy kedve a színjátszáshoz.

Őrült ötlet volt, csak egy dolog szólt mellette. Az elmúlt egy évben egyetlenegyszer látott igazi ártatlanságot: amikor ez a bizonyos lány feltűnt a kis bloomingtoni színház színpadán, és a több tucat jelmezes gyerekből álló kaoszt igazgatta a színjátszócsoporthoz első előadásának zárásakor.

Majdnem mindenre emlékezett, amit aznap látott, de azért a részletek elnagyoltak voltak. A színházat biztosan könnyen megtalálja újra. A lányról azonban a nevéen kívül szinte semmit sem tud.

Megkapaszkodott az ablakpárkányban, homlokát a hideg üvegnek támasztotta. Odarepülhetne, hogy megpróbálja megkeresni, de biztos, hogy ezzel kiugrasztaná a lesifotósokat, és csak úgy záporoznának a kérdések, hogy mit keresett Dayne Matthews az indianai Bloomingtonban.

Már megint.

Megfordult, felkapta a kulcsát és a mobilját. Csak el tudja valahogyan érni a lányt, és elhívni őt Hollywoodba egy meghallgatásra anélkül, hogy a város összes bulvárlapjába belekerülne a történet! Dayne zsebre dugta a telefonját, és elindult a folyosón a lift felé.

Kávét kell neki. Dupla eszpresszó. A szórakoztatóiparban dolgozó barátai többnyire találtak valami lepukkant kávézót, ahol kevésbé ismerik fel őket. Dayne nem. Ő Starbucks-rajongó volt; semmi más nem felelt meg neki. Ha a lesifotósok mindenáron képet akarnak készíteni arról, hogy a dupla eszpresszóval a kezében lépdel – hát csak tegyék! Az is lehet, hogy megáll a bolt előtt, és pózol nekik. Kuncozott. Attól eltűznének. Megfosztaná őket az élvezettől.

Kinyitotta az irodaépület hátsó ajtaját, és megcsapta a meleg, arcára rávetődött a napfény. Tökéletes volt az idő, nem olyan ködös, mint júniusban szokott lenni. A bokrok és a magas, átlátszatlan kerítés mellett leparkolt fekete Escalade-je felé tartva átvágott a stúdió

hátsó parkolóján. Itt általában nem voltak sajtóhiénák. Időnként egy-egy magányos fotós felmászott a fára, vagy letelepedett valamelyik közeli domboldalon, és az iroda ajtajára szegezte nagy teljesítményű fényképezőgépét. De csak olyankor, ha valami nagy szerződés volt a láthatáron, ha valakinek rehabra volt szüksége, vagy hasonlók.

Ma nyugodtnak tűnt minden. A napnak ebben a szakában nem sűrűn vadásztak a kamerás hiénák. Egyébként is új volt az autó. Nem sokan tudták, hogy ő rejtőzik a sötétített üveg mögött. Kihajtott a stúdió parkolójából, és balra fordult a La Cienaga Boulevardra.

Két utcával arrébb a visszapillantóba nézett, és meglátott egy ismerős Volkswagent. Lesifotósok. Vállat vont. *Mindegy! Az agyamba nem mászhatnak bele!*

Néha szívesen megvezette őket. Ismét a tükörbe pillantott, majd megvonta a vállát. Végül is jól jönne egy kis szórakozás. Bekanyarodott a Starbucks elé, de nem a kávézó előtt állt meg, hanem a Rite Aid közelében, három bolttal arrébb. Fogta a baseball sapkáját, mélyen a fejébe nyomta, és belépett a boltba. Senki más nem volt az üzletben. Dayne a folyóirat-állványhoz ment, levette a négy nagy országos pletykalap legfrissebb kiadását – színes, képekkel teletömött magazinokat, amelyek mindenféle információt tartalmaztak hírességekről.

A barátaival csak vérszívóknak hívták ezeket.

A pénztárnál álló idős, ősz hajú férfi nem ismerte fel.

– Kilenc-ötvennyolc lesz. – A „Moon River” című dalt dúdolta, a lapokat belecsúsztatta egy szatyorba, és átnyújtotta Dayne-nek. – Szép nap, nem igaz?

– Igen, gyönyörű! – Dayne odaadott egy tízdollárost. – A június nem szokott ilyen napfényes lenni.

– Isten is mosolyog a Dodgers csapatára. – A férfi kacintott. – Őt nyertes meccs egymás után, én mondom magának! Ez az ő évük!

– Nem lehetetlen – mosolygott Dayne. Élvezte a pillanatot. Egy – valószínűleg nyugdíjas – eladó hétköznapi beszélgetést folytat vele. Sokszor csak az ilyen pillanatok jelentették a normalitást az életében. – Viszlát!

– Ja! – A férfi megrázta ökölbe szorított kezét. – Hajrá, Dodgers!

Dayne kísétált, pillantása végigfutott a parkolón, meglátta a Volkswagent, az egyenesen rá irányuló kamerát. Aztán széles, drámai mozdulatokkal előrántotta az egyik lapot a szatyorból, és úgy tett, mintha döbbenet meredne a címlapra. Kezét a szája elé kapta, és szemmel láthatóan belemerült valami botrányos sztoriba.

Egy perccel később észrevett egy csapat tizenéves lányt. Felé tartottak. Még nem ismerték fel, de csak idő kérdése volt. Visszacúsztat-ta a lapot a szatyorba, tisztelgett a fotósoknak, és beült az autójába. Vége a mulatságnak. Elég ennyi a fotósból! Lezárta az ajtókat, ellenőrizte, hogy minden ablak szorosan fel legyen tekerve, aztán besorolt a Starbucks kiadóablakához.

Mire kiért a Pacific Coast főútra, a dupla eszpresszó már elfogyott, és a fotósról is megfeledkezett, nem nézte, hogy ott van-e még mögötte. Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra a bloomingtoni lányra. Hogy találhatná meg anélkül, hogy Indianába repülne? És hogy mondhatott olyan örültséget Mitchnek, hogy idehívja a stúdióba próbaolvasásra egy héten belül?!

Dayne elhaladt a megszokott helyek, a Malibu Surfer Motel és a Bio Piac mellett. A háza rögtön a piac után következett, szendvicsként vették körül a szórakoztatóiparban dolgozó emberek tulajdonában levő házak. Egyik oldalról egy rendező és énekes felesége, a másiktól pedig egy öregecske színésznő és sokkal fiatalabb férje. Rendes emberek. Mindnyájukat az óceán vonzotta, a végtelen nyugalom és béke vizes látványa. Ebben benne volt minden, ami az életükből hiányzott.

Dayne bevitte a táskát az újságokkal, és csinált magának még egy csésze kávé. Feketén, cukor nélkül. Aztán feltette a napszemüvegét, és kiment az emeleti teraszra. A teraszt övező fal olyan magas volt, hogy itt fenn nem láthatta meg semmilyen fotós. Leült. A korlát széle fölött éppen csak kilátott a Csendes-óceánra.

Egyenként elővette a lapokat. A négy közül kettőnek a címlapján szerepelt az arca vagy a neve. Olvasni kezdte az elsőt: „Dayne Matthews: Hollywood legkelendőbb agglégénye arat a bulin.”

– Tényleg? – motyogta, és a cikkhez lapozott. A két oldal terjedelmű cikkben még jó néhány fotó volt, mindegyiken más nő mellett kapták le. Az egyiket megcsókolta. Egy másik a pincérnő volt, és akármit mutatott is a kép, ő nem próbálkozott nála. Nagy volt a zaj a bárpultnál, ezért kicsit közelebb hajolt, amikor rendelt. A fénykép alatt az állt: „Még a pincérnőket is szabad prédának tekinti.”

– Hát ez jó! – húzta el a száját Dayne. Mit gondolhat a pincérnő? Csak a munkáját végezte, és most ott virít a képe az összes pénztár mellett az ország boltjaiban.

Tovább lapozott. Kell még lennie képnek róla; mindig volt. Néhány oldallal arrébb látott egy rövid cikket a „Rendőrségi hírek” alatt. Az apró címben az állt: „Vajon Dayne Matthews után leselkedik egy nő? A rendőrség nyomra bukkant.”

Dayne fintorgott. A pletykalapok cikkeiben sokszor volt némi igazság. A rendőrség az elmúlt hónap során háromszor is értesítette egy leselkedőről, aki a rendőrségnek címzett furcsa levelekben fenyegette Dayne Matthewst.

Dayne eddig nyomát sem látta leselkedőnek. A rendőrökkel folytatott néhány perces beszélgetésen túl eszébe sem jutott. De a szennylapok dolga, hogy a legfrissebbet kitálalják. Elolvasta a cikket, kereste benne, mi az igaz.

A rendőrség megerősítette, hogy újabb levelet kaptak attól a személytől, aki írásban többször is megfenyegette Dayne Matthews hollywoodi szívtiprót. Az írásszakértőknek ezúttal sikerült megállapítaniuk, hogy a levelet egy nő írta.

Egyik forrásunk szerint csaknem bizonyos, hogy a levelek szerzője egy elborult elméjű rajongó, akinek szándékában áll ártani Matthewsnek. „Lehet, hogy ez csak álca, előfordulhat, hogy az illető csupán figyelemre vágynak, de akkor sem lehetünk eléggé elővigyázatosak” – nyilatkozta.

A levél részletei nem nyilvánosak, ám forrásunk annyit elárult: a levélíró azt követeli, hadd tölthessen együtt egy napot Dayne Matthews-zal, különben megöli.

A rendőrség további tájékoztatást ígért.

Dayne pislogott, és megborzongott – ám inkább az óceán felől érkező szellő, mint a cikk által kavart félelem miatt. Hadd tölthessen vele egy napot, különben megöli? Tényleg ilyen örültek az emberek? Újra átfutotta a történetet, aztán túllépett rajta. Amikor az információ az örökké népszerű és gyakran idézett „forrásból” származott, Dayne és a barátai tudták, hogy semmibe vehetik.

A valódi igazság valódi emberektől származott – nem képzeletbeli forrásokból.

Tovább lapozott, kereste a többi történetet. Szertartás volt ez a számára, így kísérté figyelemmel a közönséget, és azt, ahogyan őt látták. Az nem számított, hogy igazak-e a történetek. Ha megjelentek nyomtatásban, tudni akart róluk. Lapozgatott. A címlap közelében volt egy „Átlagemberek” című hasáb. Hát persze! Ott volt róla a kép, ahogy kilép a Starbucksból a dupla eszpresszójával. A felirat: „Dayne Matthews feltöltekezik kedvenc helyén.”

Tíz oldallal arrébb volt egy fénykép róla és J-Tee Ramiro kubai énekesnőről, akivel egy hónappal ezelőtt randizott. Na jó, igazából nem is randiztak egyszer sem. De majdnem egy egész hetet együtt töltöttek, a lesifotósok pedig nem szalasztották el egyetlen pillanatot sem. A fényképen ők ketten éppen salátát ettek egy Zuma Beach melletti kis kávézóban. A sztori lényege az volt, hogy J-Tee együtt jár valakivel, és ügyesebben értékesebb a lepattanókat, mint az LA Lakers játékosainak fele.

Dayne átlapozta a magazin hátralevő részét. A legtöbb oldalt képek borították. Ezért jártak a nyomában a fotósok, ezért követtek mindenkit, aki hírességnek számított. Akármennyit fizettek is a szennylapok a lesifotósoknak, elég volt ahhoz, hogy újra meg újra visszatérjenek.

A képek között volt néhány elég nevetséges is.

Az újság közepe táján volt egy rész, ahol tucatnyi színész nő karja szerepelt a képen. „Kinek petyhüdt, és kinek nem?” – ordította a szalagcím. A fotók közelről mutatták a színésznőket, akik történetesen úgy emelték fel vagy nyújtották ki karjukat, hogy látszott nem éppen tökéletes tricepszüik.

Dayne elhúzta a száját, és tovább lapozott. Az elmúlt néhány évben a bulvárlapok még gonoszabbak lettek. Egyik barátja – egy A-listás színész nő, Kelly Parker – mindenképpen elkezdte érezni a nyomás hatását. Régebben mindig eljárt táncolni vagy vásárolgatni a barátnőivel. Mostanában alig tette ki a lábát otthonról, és amikor Dayne utoljára beszélt vele, fásultnak tűnt a hangja.

Továbblapozott vagy tízet, és megakadt a szeme valamin a lap alján. Összehúzott szemmel nézte. A lapok zizegtek az óceán felől fújó szellőben. A rövid cikkhez két fénykép tartozott: az egyiken Marc David, Dayne barátja és színésztársa, a másikon pedig egy ápolatlan külsejű férfi, rács mögött.

A fényképek alatt az állt: „A *Hollywood's People* által kiküldött riporter kinyomozta Marc David legutóbbi útját Leavenworthbe, és lám, mit talált!!!” Dayne kihúzta magát ültében. A szíve hevesen vert, érezte, hogy a vér az arcába szökik. Mi ez? Marc a barátja volt, de soha egy szót sem szólt neki Leavenworth-ről. Dayne tovább olvasott.

Marc azt nyilatkozta, hogy az édesanyja nevelte fel, apja hollétéről nem tud. Ez azonban nem igaz, tudta meg a *Hollywood's People*. Egyáltalán nem igaz. Marc apja nem tűnt el. Joseph L. David, a nemi erőszakért és kábítószerek-használatért elítélt fogvatartott Leavenworthben tölti büntetését. Tudósítónk a börtönig követte Marcot. Forrásaink szerint Marc egész idő alatt tudott az apjáról. Most már tudják önök is, és mi is!

Dayne érezte, hogy összeszorul a gyomra. Lecsapta az újságot az asztalra, a zsebébe nyúlt, elővette a telefonját, felnyitotta, és tárcsázta Marc számát.

Barátja a harmadik csörgésre vette fel.

– Halló!

– Marc, Dayne vagyok. – Felállt, a terasz korlátjához lépett, a hullámokat nézte. – Figyelj, most vettem egy *Hollywood's People*-t. Ma jelent meg. – Szünetet tartott. – Igaz?

Hosszú sóhajt hallott a vonal túlsó végén.

– Az apámról? – Marc hangja fáradtnak hangzott. – Igen, igaz.

– De hát soha nem mondtad... azt hittem, semmit nem tudsz róla.

– Ezt mondtam mindenkinek. – Marc felnyögött. – Ember, ez az egész szörnyű! A szüleim szétmentek, amikor még kicsi voltam, aztán az apám elkövetett néhány hibát. Rászokott a kokainra, a speedre, és elfogyott a pénze. Kirabolt néhány italboltot. Az anyám próbálta titkolni előlem, azt mondta, azért, mert túl ronda ügy. A New York Egyetemen voltam, amikor kitaláltam, hogyan érhetném el. Segítséget kapott. Aztán én egyre híresebb lettem, és úgy döntötünk, titokban tartjuk.

– Leavenworth-ben van?

– Igen.

– Ember... – Dayne lehunyta a szemét, és szabad kezével eltakarta az arcát. Nem említette azt a részt, hogy Marc apja nemi erőszakért ült. – Sajnálom!

– Egy nap mindenképpen bekövetkezett volna. A sajtó... ezek cápák!

– Hogy van most az apád?

Marc szomorú nevetése hallatszott a vonal túlsó végéről.

– Éppen ez az! Öt éve tiszta. Megtalálta Jézust, megváltozott. Két év múlva szabadul. Az anyám és ő beszélő viszonyban vannak.

Kezdték összeállni a darabkák. Nem csoda, hogy Marc nem akarta, hogy bárki tudjon az apjáról. A bulvárlapok kiadják az összes

szennyet, és kihagyják azt a részt, hogy ma milyen állapotban van, hogy mennyire megváltozott.

Pontosan ez következett be.

– És a kép? – Dayne lenézett. Az asztalon heverő újság még mindig azon az oldalon volt nyitva. – Nem néz ki valami jól.

– Igen, tudom. A nyilvántartásból szedték elő a képét. Biztosan megspékelték. Nem is volt rács mögött, amikor az a kép készült róla.

– Az szép! Szóval ma már tiszta szemű, frissen borotvált fickó, de ők ezt rakják be.

– Pontosan. – Marc egy pillanatig hallgatott. – Dayne... felhívtam egy ügyvédet. Ezúttal túl messzire mentek!

Dayne érezte, hogy szétárad benne az adrenalin, mint amikor még a bentlakásos iskolában focizott a barátaival, és nagyon szoros volt a meccs.

– Komolyan?

– Igen. – Marc lassan beszívta a levegőt. – Az apám soha nem erőszakolt meg senkit. A szennylapok azt csak úgy beleírták.

Dayne arca izzott.

– Gyerünk, Marc! Fájjon nekik!

– Úgy akarom. – Marc hangja feszülten csengett. – Beszéltem apámmal. Jól van. Átvészeliük.

– Úgy lesz. – Dayne állkapcsa megfeszült. Nézte, ahogy egy sirály a vízbe bukik, aztán hallal a szájában jön elő. Időnként előfordult, hogy egy híresség beperelte valamelyik lapot, és nyert. De ez nem volt túl gyakran, és a szennylapok nem igazán törődtek vele, mert eleget kerestek ahhoz, hogy alkalmanként megfizessék egy-egy per védelmét. Mégis jó érzés volt.

Marc David a *Hollywood's People* magazinnal szemben! Dayne kihúzta magát, és szemét végigjártatta a parton, fotósokat keresett. Nem voltak.

– Figyelj, Marc, én mindenben támogatlak!

– Köszönöm, tesó! Ez sokat jelent nekem. – A fiatal férfi hangja ellágyult. – Figyelj, Dayne, most mennem kell! Még valami! – Szünetet tartott. – Mit hallottál mostanában Kelly Parkerről?

– Kellyről? – Dayne visszaült a székre, lábát feltette a korlát tetejére. – Sosem jár el sehová. Teljesen kikészítik a lesifotósok.

– Gondoltam. Mondd meg neki, hogy hívjon fel, jó?

– Hogyne!

Amikor elköszöntek, Dayne az asztalra dobta a telefont, odahúzta az újságot, és megint a képre meredt. Agya hirtelen átrajzolta a fotót, és már nem Marc és az apja voltak rajta, hanem egy család. Az ő családja. A vér szerinti családja, akik nem tudják, hogy létezik. Úgy jelentek meg előtte, ahogyan aznap Bloomingtonban látta őket. Nyolc-tíz felnőtt és néhány kisgyerek, ahogy együtt sétáltak a kórház parkolójában azon a hétfvén, amikor meglátta azt a lányt a színházban. Az egyik kislány kerekesszékekben volt.

A nap melegen sütött az arcára, mégis kirázta a hideg. Becsukta az újságot, és visszadobta az asztalra. Mihez kezdene a sajtó azokkal, akiket ő aznap a parkolóban látott? Milyen csontvázak rejtőznek vajon a Baxter család szekrénye mélyén? Először is, John és Elizabeth örökbe adták őt, és úgy tűnik, a többi gyereküknek nem mondták el.

De mi a helyzet a kerekesszékekkel? Születési rendellenesség lehet a gond, vagy baleset miatt került bele a kislány? Akárhogyan is, a bulvárlapok kiderítik, és boldogan teleszórják vele a magazin középső oldalait, ha lehetőségük nyílik rá.

Dayne felállt, tüdejét teleszívta a nedves, sós levegővel. Alkarjával a korlátra támaszkodott, és ezúttal pillantása a távolba révedt. Vajon mit csinálnak most Baxterék? Kétségkívül még mindig gyászolják Elizabethet. Az ügynöke által fogadott magánnyomozó szinte azonnal kiderítette. Elizabeth Baxter mellrákban halt meg mindössze órákkal az ő rövid látogatása után.

Kicsit arrébb, a parton egy fiatal pár álldogált kézen fogva, sárga csíkos papírsárkányt eregettek. Dayne nézte őket. Eszükbe sem jutott eltakarni az arcukat. Tudják vajon, milyen csodálatos az, hogy nincsenek reflektorfényben? Vagy ők is úgy vágnak a hírnévre, mint annyian Los Angelesben?

Felfelé pillantott. Legalább rátalált Elizabethre, mielőtt az aszszony meghalt. Kettejük beszélgetése legalább a legsúlyosabb kérdéseit megválaszolta – hogy ki volt a vér szerinti anyja, és miért adta őt örökbe.

Elizabeth szerette, és vágyott utána. Egyszer megpróbálta megkeresni, és a házassága alatt végig gondolt rá. Utolsó napjaiban egyetlen dologért könyörgött: hogy megtalálhassa, még egyszer a karjaiban tarthassa, mint újszülött korában, és elmondhassa neki, hogy szereti.

Ennyi igazságmorzsa elég volt neki.

Ami a többieket, a vér szerinti apját és a testvéreit illeti, jól döntött, amikor békén hagyta őket. Teljes súlyával a korlátnak dőlt. Csak néhány percig látta őket, amíg a kórháztól az autókig elértek. Rendes, szeretetteljes, összetartó embereknek tündek. Egy ilyen családot büszkén nevezett volna sajátjának.

De aligha bukkanhatott fel az ajtajukban azzal, hogy ő a szülei elsőszülöttje. A paparazzik a bokorból lekapták a pillanatot a következő címlapsztóriájukhoz. Nem, soha nem léphet kapcsolatba Baxterékkal, nem mondhatja el nekik az igazat arról, hogy ki ő! Megérdemlik a magánéletüket. Dayne összehúzta a szemét. Már látta is a szalagcímet: „Dayne Matthews eltitkolt családja”. Ezt nem engedheti megtörténni.

Még akkor sem, ha egész hátralevő életében rájuk fog gondolni.

Felvette a mobilját az asztról, visszament a házba, és becsukta maga mögött a szűnyoghálós ajtót. Hirtelen rájött, hogyan találja meg a lányt a bloomingtoni színházból. Már tárcsázta is az ügynöke számát.

– Matthews, hogy vagy?

– Remekül. – Dayne éppen csak lélegzetvételnyi szünetet tartott.

– Figyelj, szükségem lenne a segítségedre.

– Tényleg? – Az ügynök hangjának éle volt, de inkább humoros.

– Mitch Henry azt mondja, színésznőre van szükséged.

– Arra is. – Dayne erőltlenül felnevetett. – Abban kell segítened.

Keress meg nekem egy színésznőt Bloomingtonban!

– Matthews! – A férfi hangja komolyra váltott. – Csak ne Bloomingtonban! Azt hittem, megegyeztünk.

– Nem, ennek semmi köze a családomhoz. Van ott egy lány, egy színésznő, akit a közösségi színházban láttam.

A vonal túlsó végéről harsogott a csend. Aztán hallotta, hogy az ügynöke nagyot sóhajt.

– Te megnéztél egy darabot a közösségi színházban, amíg Bloomingtonban voltál?

– Igen. Vagyis nem. – Dayne végiglépdelt a konyhán, és megállt a mosogató mellett. Az ablakából ugyanaz a látvány tárult elé, mint a teraszról. – Úgy értem, a lány nem a darabban szerepelt; ő volt a rendező.

– A rendező?

– Igen. Tökéletes lesz. Minden megvan benne, ami ehhez a szerephez kell. – Dayne érezte, hogy az ajka mosolyra húzódik.

– Honnan tudod, hogy tud színészkedni? – Az ügynök hangjából fáradtság csendült ki.

– Nevezzük megérzésnek! – Dayne kivett egy poharat a szekrényből, és megtöltötte vízzel. – Gyerünk már, ember; tedd meg a kedvemért! Tökéletes a lány, én mondom neked!

– Csak egy kérdés! – válaszolt az ügynöke beletörődő hangon. – Ugye, nem feküdtél le vele?

– Ugyan már! – hadonászott Dayne a levegőben a szabad kezével. – Ne higgy el mindent, amit az újságokban olvasol, barátom!

– Jó, jó, de igen, vagy nem?

– Persze, hogy nem! – Dayne maga elé képzelte a lányt, ahogyan ott állt a színpadon, a gyerekek körében. – Egy szót sem váltottam vele.

– Remek! – Az ügynöke nagyot sóhajtott. – Szóval küldjem el a nyomozót Bloomingtonba, hogy megtalálja egy lányt, aki tökéletesen megfelel a szerepre, bár nem vagy biztos benne, hogy tud színészkedni, és soha nem is beszéltél vele.

– Így van! – Dayne érezte, hogy megnyugszik. Az ügynöke szere-

tett játszadoxni vele, de a végén úgyis megteszi, amit kér tőle. Ezért is maradt mellette ilyen régóta.

– Tudsz még róla valamit? A nevét? Bármit?

Dayne ezúttal nem habozott. A lány neve egész délután a nyelve hegyén volt.

– Hart a neve. Katy Hart.